

DAGMAR BACH

✓
SKORICA,

CHALANI

A MOJE DRUHÉ JA

DAGMAR BACH

ŠKORICA,
CHALANI
A MOJE DRUHÉ JA

DAGMAR BACH

ŠKORICA, CHALANI A MOJE DRUHÉ JA

Preložila Klaudia Dyttertová

YOLi

Dagmar Bach
ZIMT UND WEG

Originally published as “Zimt und weg”
© Fischer Kinder- und Jugendbuchverlag GmbH,
Frankfurt am Main, 2016
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, D - 69469 Weinheim
Cover design © by Inka Vigh
Translation © 2025 by Klaudia Dyttertová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0197-8

*Všetkým rodičom, ktorí učia
svoje deti láske ku knihám.*

A najmä tým svojim.

Predhovor

Posledné, na čo som si dokázala spomenúť, bolo, ako som stála v dámskej šatni na našej plavárni a riedkym hrebeňom som si rozčesávala mokré vlasy.

Potom som zacítila vôňu škoricových slimákov a zrazu som sa ocitla tu, v tejto miestnosti, ktorá na prvý pohľad pôsobila ako nejaká kancelária alebo čakáreň – a ktorú som nikdy v živote nevidela.

Ocitla som sa tu absolútne nepripravená.

A bez najmenšieho tušenia prečo.

Prečo práve ja.

V duchu som začala počítať – dostala som sa k päťke.

Pri šestke som to už znova bola ja, stála som v šatni s hrebeňom v ruke a so žalúdkom na vode.

Zase sa to stalo.

Tretí raz za posledné dva týždne.

Jedenásty raz za posledné tri mesiace.

Približne dvadsiaty ôsmy raz od mojich dvanástych narodenín.

Nemala som ani potuchy, kedy sa to stane znova...

Volám sa Victoria Kingová. Onedlho budem mať päťnásť rokov, som deviatačka na súkromnom Gymnáziu svätej Anny a mám celkom otravný zlovyk zo sekundy na sekundu len tak zmiznúť a objaviť sa na úplne iných miestach. Len tak, bez varovania. A väčšinou práve vtedy, keď to vôbec nečakám.

Moja najlepšia kamarátka Pauline má k tomuto javu viacero teórií, z ktorých zostavila jeden zo svojich zoznamov, pre ňu typických (v budúcnosti by totiž chcela byť vedkyňou):

1) *Nemiznem, ale mávam mikrosprávky, počas ktorých sa mi niečo sníva.*

To by síce bolo možné, ale určite to tak nie je. Lebo vždy keď sa mi to stane, som úplne čulá.

2) *Nemiznem, ale snívam s otvorenými očami a vôbec pri tom nespím.*

Túto teóriu rozhodne zamietam. Nie som až taká hlúpa, aby som si čosi také nevšimla. Okrem toho snívam s otvorenými očami len počas plaveckého tréningu. A v tých snoch väčšinou zablúdím k chalanovi, do ktorého som sa tak trošku zabuchla...

3) *Nemiznem, ale mávam krátke výpadky vedomia alebo halucinácie.*

Pauline som zakázala ďalej sa zaoberať touto teóriou, pretože keby mala pravdu, zrejme by to znamenalo, že trpím nejakou ťažkou chorobou alebo čímisi podobným. Samozrejme, ničím takým netrpím, som zdravá ako rybička.

Moja babka hovorí, že som odolná ako dedove staré gumáky, čo zdedil po svojom dedovi. A ten bol, ak sa nemýlim, parťák cisára Viliama II.

4) *Nemiznem a túto historku som si vymyslela, aby som pôsobila zaujímavo.*

Aj táto teória je bezpredmetná, Pauline ju totiž pripísala na zoznam, aby ma nahnevala, keď sme sa raz pohádali.

Hneď nato sme sa aj udobrili a, samozrejme, mi verí, veď je to moja najlepšia kamoška.

5) *Naozaj miznem. A vynorím sa na nejakom neznámom mieste a v nejakom cudzom tele.*

Pauline mi predstavila túto teóriu po tom, čo som jej povedala, že na tých neznámych miestach (vtedy to bol raňajkový bufet v akomsi luxusnom hoteli) som zazrela noviny, na ktorých bol ten istý dátum, ako keď som zmizla. Odvtedy je skalopevne presvedčená, že vždy, keď zmiznem, ocitnem sa v jednom z paralelných svetov.

Inými slovami, vo svetoch, ktoré sú zrkadlovým odrazom toho nášho, len s odlišnými okolnosťami.

Odvtedy má na tvári víťazoslávny úsmev zakaždým, keď jej rozprávam o ďalšom premiestnení do paralelného sveta, a splota čosi o fyzike (používa pri tom slová ako *teória relativity* a *kvantová mechanika* – netuším, čo znamenajú).

Neviem, či má pravdu. Viem len to, že toto miznutie a premiestňovanie – či ako to nazvať – mi pred pár

dňami spôsobili ten najväčší chaos, aký si dokážete predstaviť.

No možno by som mala tento príbeh rozpovedať od začiatku.

Všetko sa to vlastne začalo už na Miminej svadbe...

1.

„Mimi ti naozaj nechcela prezradiť, čo za prekvapenie pre nás chystá?“ dobiedzala som do mamy už asi dvadsiaty raz v ten deň, zatiaľ čo ona práve sedela vo vani a z peny si modelovala vysoké háro ako Marge Simpsonová.

„Nie, nechcela. Inak by to už nebolo prekvapenie,“ odvetila a na tvár si prilepila aj penovú bradu.

„Nenávidím prekvapenia,“ zahundrala som s plnou vážnosťou. Nežartujem. Vždy chcem radšej presne vedieť, čo ma čaká. Dokonca aj na Vianoce chcem vopred vedieť, čo za darčeka dostanem, pretože mi pripadá strašne náročné spontánne sa tešiť z niečoho, čo je podľa mňa úplne otrasné. Pri darčekom od starých rodičov každý rok čelím veľkej výzve. Veď čo by ste robili vy, keby ste od svojej starej mamy dostali napríklad zastrihávač chĺpkov v nose? Alebo už tretiu knihu o sexuálnej výchove?

Mama však vôbec nie je taká predpojatá. Na rozdiel odo mňa je ku všetkému novému veľmi otvorená.

„Mimi to s nami myslí dobre a my sa určite výborne zabavíme. Je predsa skvelé, že si pre nás niečo vymyslela!“

Mimi je mamina kamarátka zo školy. Celú večnosť bola single, nedala si ujsť ani jednu párty a k mame sa chodila vyrevať vždy, keď jej to zasa nevyšlo s nejakým chlapom, ktorého tam stretla. Až dokým sa prednedávnom až po uši nezaľúbila do Konrada. Potom to už bolo všetko jasné: potrebovala presne štyri mesiace na to, aby ho dotlačila do svadby. S mamou sme na tom nevideli nič zlé, na rozdiel od Miminých rodičov, ktorým sa to zdalo prirýchle. Aj keď je trochu zvláštne, že Konrad je vášnivý poľovník – práve to by bol dôvod, pre ktorý by som ho okamžite vyradila, a vôbec by ma nezaujímal, aký skvelý chlap to je. No to predsa musí najlepšie vedieť Mimi.

V každom prípade sa mala svadba Mimi a Konrada konať v to popoludnie a mňa s mamou, pochopiteľne, pozvali tiež – mamu vlastne pozývajú v našom malom meste na každú svadbu. A keďže nikdy nemá partnera (mama je už odnepamäti single), často ma na také udalosti berie so sebou.

„Zlatko, predsa len mi dones tie červené bodkované. Alebo by som si mala radšej obliecť tie zelené so stuhou? Ja sa fakt neviem rozhodnúť! Ktovie, na koho tam dnes natrafíme! Čo ak sa zrazu predomnou ocitne muž mojich snov a ja budem mať na sebe nesprávne šaty?“ fňukala a takmer vyliala vodu z vane, keď okolo seba rozhadzovala rukami.

Za poslednú hodinu som jej do kúpeľne nanosila polovicu jej šatníka, zatiaľ čo ona vykonávala svoje skrášľovacie procedúry. (Na rozdiel od nej som nepotrebovala pomoc pri výbere šiat ani pri stylingu. Mám len jedny elegantné šaty, pretože radšej nosievam džínsy a farebné mikiny s kapucňou. A moje vlasy s dĺžkou po bradu mi aj tak vždy padajú do tváre rovnako. Nemám účes. Len vlasy.)

Výber šiat mame niekedy trvá celú večnosť, pretože sa nevie pre nijaké rozhodnúť. Aj dnes potrebovala jemné postrčenie správnym smerom.

„Daj si tie modré. Ten klobúk k nim je najviac cool zo všetkých.“ Naozaj. Mama je jedna z mála žien nosiacich klobúky, ktoré poznám. Vôbec v nich nevyzerá smiešne, ale akoby boli pre ňu stvorené. Takmer bez výnimky nosí šaty po kolená a ku každým z nich má zladený klobúk – rada sa parádi, najmä na také udalosti ako dnes. Vždy vyzerá ako pravá anglická lady, hoci rázne popiera, že v móde a stylingu je jej najväčším vzorom princezná Kate. Napriek tomu by poľahky prešla ako jej sestra. V lepších dňoch dokonca ako jej mladšia sestra.

No mama tak nepôsobí iba navonok, ona je totiž oddanou fanúšičkou všetkého, čo má čo len trochu spoločného s Anglickom: príbehy kráľovskej rodiny, olejom nasiaknuté fish & chips, jazdu vľavo, čaj o piatej a dokonca aj anglický citrónový krém – no jednoducho všetko, veď chápete, čo mám na mysli. Vďaka tejto vášni pred pár rokmi u nás doma otvorila pravý anglický

Bed & Breakfast a citrónový krém si dávame na raňajky ako iní Nutellu.

Kedysi mala k tomu všetkému aj ideálneho muža – môj otec je skutočný Angličan, z diaľky vyzerá ako Hugh Grant, a hoci tu žije už veľmi dlho, dodnes má rozkošný prízvuk, keď rozpráva po nemecky. Rodičia sa však rozišli, keď som bola ešte malá, a dodnes nerozumiem prečo. Aj keď odvtedy prešlo už more času, len čo príde reč na otca, mamu to podráždí a okamžite zmení tému.

„Pozor, Vicky!“

Neskoro. Mama sa už stihla katapultovať z vane a zaplavila pritom takmer celú kúpeľňu. Odskočila som a zachránila pred vodou jej malý modrý klobúk, v ktorom vyzerá minimálne tak skvele ako princezná Kate pri krste malej Charlotte.

„Naozaj nechceš, aby som ťa dnes aspoň trochu nalíčila?“ spýtala sa a zavinula sa do obrovského uteráka.

Už len to by mi chýbalo! „Naozaj. Nepotrebujem si zbytočne upchávať svoje tínedžerské póry. Stačí mi tá veľká vyrážka, ktorá sa mi z času na čas objaví na čele.“

„Možno by som ti mohla pre zmenu natočiť vlasy...“

„Mama!“

„... alebo aspoň nalakovať nechty?“

„MAMA!!!“

„Dobre, dobre,“ hundrala, kým sa utierala.

Mama mi dookola omieľa, že by som sa mala upravovať trochu dievčenskejšie, no v tom pri mne naráža na tvrdý odpor. Ja sa totiž cítim dobre taká, aká som.

Preto som sa ako vždy, keď s tým zase začne, ponáhľala zmeniť tému nášho rozhovoru.

„Hádám tam nebude taká nuda ako na svadbe Gitty a Henninga,“ nadhodila som a s hrôzou som si prehrala najhoršiu zo všetkých osláv, počas ktorej sme v podstate len odpočítavali minúty, kým sme konečne mohli odísť domov.

„Ak zas nebudeme musieť sedieť pri stole so všetkými ich pratetami, určite sa to nestane,“ zašomrala mama a vyklopila obsah šuplíka zo skrinky v kúpeľni, pretože nevedela nájsť ihlice do vlasov. Ach áno, pratety. Tie dokázali celý večer rozprávať len o tráviacich problémoch a inkontinencii (to je tá choroba, pri ktorej už nevnímate, kedy musíte ísť cikať).

Mama našla, čo hľadala.

„Dost' bolo ohovárania, nosí to nešťastie,“ vyhlásila rázne, kým si hrebeňom rozčesávala vlasy. „Keď si dnes Mimi a Konrad vymenia obrúčky, tak...“ Zdesene vykrikla. „Preboha, obrúčky!“

„Len mi nepovedz, že si na ne zabudla,“ vzdychla som si, hoci som už poznala odpoveď. Mama niekedy býva tak trochu zmätkárka.

„Božemôj, ako mi to mohlo vyfučať z hlavy? Švihom, obliekaj sa, musíme ísť za Raimundom ešte pred obradom!“

Raimund Graf je miestny klenotník a Mimi moju mamu už pred niekoľkými týždňami požiadala, aby odtiaľ vyzdvihla obrúčky a doniesla ich do kostola.

„Má vôbec v sobotu poobede otvorené?“ spýtala som sa.
„Musí mať!“ Mama sa popri mne prehnala do svojej spálne ako hurikán a o päť minút už stála kompletne oblečená vo vchodových dverách.
„Tak ideš už konečne?“

Mame trvala cesta do Raimundovho obchodu polovičný čas v porovnaní s tým, kto jazdí podľa pravidiel cestnej premávky. Dnes však išlo o krízovú situáciu a mama by každému policajtovi vykreslila príbeh o Mimi a obrúčkach tak uveriteľne, že by zrejme vyviazla bez pokuty. Našťastie nás nik nezastavil a ani nie o päť minút sme stáli pred malým klenotníctvom.

Mali sme smolu, bezpečnostná mreža bola spustená pred dvermi aj na oknách. Obchod bol zatvorený.

„Dokelu,“ hundrala mama. Potom ma zdrapila za rameno a ťahala so sebou. „Pod', Raimund býva pár metrov odtiaľto, musí nám otvoriť.“

V našom mestečku sa poznáme azda všetci – a väčšinou vieme aj to, kde kto býva. Vždy sa nám to nezdá až také super, no dnes to určite bolo naším požehnaním.

Mama ma ťahala ešte popred ďalších pár domov k malej bytovke. Jedna zo schránok – čiže aj jeden z bytov – patrila istému *R. Grafovi*.

Presný zásah.

Mama rovno päťkrát stlačila čierne zvončekové tlačidlo.

„Nestačilo by zazvoniť raz?“ spýtala som sa.

Mama sa často správa trochu ako neriadená strela a ja mám vtedy čo robiť, aby som ju zabrzdila. Nie vždy sa mi to darí.

Zdvihla zrak k oknám, kde podľa nej asi býva Raimund, a pokrútila hlavou.

„Očividne nie.“ Ešte párkrát zatlačila na zvonček. A prižmúrila oči. „Tam sa predsa pohla záclona, či nie?“

Odbehla som pár krokov ďalej do ulice, aby som lepšie videla. Naozaj sa za ľavým horným oknom jemne vlnila záclona.

„No veď počkaj, ja ťa dostanem,“ mrmlala mama, prešla pár krokov do malej predzáhradky a zohla sa. Vzápätí celou silou hodila do Raimundovho okna za hrst štrku. To, že sklá ostali neporušené, hraničí so zázrakom, pretože tie malé kamienky narobili toľko hlu-ku, že manželský pár dôchodcov na prízemí ihneď s veľkým rachotom spustil žalúzie. Asi si mysleli, že práve nad nimi sa náhle spustilo krupobitie.

Mame to však bolo úplne fuk. „Ja ťa vidím, Raimund, okamžite mi otvor dvere!“ vrieskala dohora. A keď sa načiahla po ďalšiu hrst štrku, okno sa konečne otvorilo a Raimund na nás zlostne blýskal očami. Pre zmenu nemal oblečený staromódny tvídový oblek, ale biele rebrované tielko, čo vôbec nepasovalo k jeho inak veľmi serióznemu výzoru klenotníka.

„Čo ti preskočilo, Meg?“ oboril sa na mamu.

„Zabudla som na Mimine obrúčky! Musíš na chvíľu zísť do obchodu.“

„A preto mi tu hádžeš do okna kamene? To nemyslíš vážne!“

„Donesiem ti kus svadobnej torty.“

„Ja už mám nadnes voľno a chcem si v pokoji pozrieť futbal. Mimochodom, ja torty nejem!“

„Dobre, žiadna torta. Tak k nám príď zajtra na raňajky.“

„Že raňajky, doparoma! Ty si asi spadla z čerešne. Nebudem k vám predsa chodiť len kvôli raňajkám. Musíš si vymyslieť niečo lepšie.“

Mama chvíľu uvažovala. „Keď ťa nabudúce príde navštíviť tvoja teta, môže spať v našom *Bed & Breakfast*. Budeš mať od nej pokoj.“

Raimund, ktorý chcel práve zabuchnúť okno, zmeravel v polovici pohybu. Vyzeral, že maminu ponuku naozaj zvažuje.

„Ako dlho?“ zakričal smerom nadol.

„Ako dlho čo?“ spýtala sa mama.

„Ako dlho môže byť u vás?“

Na maminej tvári sa rozlial víťazoslávny úsmev. Mala ho v hrsti. „Čo tak týždeň?“

Raimund sa poškrabal po hrubých fúzoch. Čím dlhšie ste sa naňho dívali, tým viac pasovali k jeho vyťahanému tielku.

Potom zamrmľal čosi nezrozumiteľné a zabuchol okno. S mamou sme sa na seba neisto pozreli, ale keď sa ani nie o minútu otvorili vchodové dvere a Raimund k nám prichádzal v tielku, vo fialových bežeckých no-

haviciach, v šľapkách a v rukách mu štrkotal hrubý zväzok kľúčov, mame sa tak uľavilo, že sa mu bez zaváhania hodila okolo krku.

Raimund očervenel ako paprika.

„Robím to len kvôli tej starej bosorke, jasné? Toto ešte oľutuješ, keď ju raz spoznáš,“ hundral a namrzený sa vliekol k obchodu.

„To je možné,“ hrkútala mama, ktorá okolo neho poskakovala od radosti ako šesťročné dievčatko, „ale nie dnes. Práve mi zachraňuješ život.“

Raimund ešte čosi zahundral a snažil sa pri tom pôsobiť čo najmrzutejšie. Bola som si istá, že pod fúzmi sa nepatrne usmieva, keď sme sa konečne ocitli v jeho obchode a mame podal drobnú škatuľku s obrúčkami.

Na mamu sa jednoducho nedá hnevať.

A keď mu nakoniec z vďaky vtisla bozk na líce, začervenal sa.

„Mali sme šťastie!“ vydýchla si mama, keď sme dorazili do kostola tesne pred svadobným obradom a obrúčky odovzdali svedkom.

„Už si môžeme vydýchnuť. Dnes to bude fakt skvelé, cítim to. Ak to vie niekto na oslavách poriadne roztočiť, tak je to Mimi. Poďme si to dnes poriadne užiť.“

To, že ten deň bude na hony vzdialený od zábavy, sme našťastie nevedeli ešte ani vtedy, keď sme sa usadili k ostatným hosťom. Inak by sme si možno niečo vymysleli, aby sme sa z celej tej šlamastiky vyvliekli.

2.

Ako som už povedala, nenávidím prekvapenia a hneď po svadobnom obrade som zistila, že oprávnene. Keď si nás totiž Mimi sprisahanecky odtiahla bokom pred reštikou, kde mala byť hostina, a pošepkala nám, že chce, aby hádzanie svadobnej kytice na jej svadbe pomohlo zrodu nového manželstva, bol to ten správny moment, aby sme sa s mamou odtiaľ vyparili.

Čo sme, samozrejme, zo slušnosti neurobili.

A teraz sme to trpko ľutovali.

„Mohli by sme povedať, že náš pes má akútnu gastroenteritídu,“ zasyčala mama, ktorá sedela za stolom vedľa mňa a v ruke pevne zvierala stopku vínového pohára. Nemali sme psa a či naozaj existuje tá gastro-čosi, bolo tiež otázne. Lenže cítili sme naliehavú potrebu zmiznúť stade čo najrýchlejšie.

„Asi by sme sa nedostali ani len k šatni.“ Mama si vzdychla a ja som sa k nej pridala.

Mala pravdu.

Bolo to beznádejné.

Už od popoludnia sme boli uväznené v zlom sne, ktorý sa nie a nie skončiť, a ja som sa skutočne modli-la, aby sa stalo čokoľvek, čo by nás vyslobodilo z toho utrpenia. No keď raz v živote potrebujete naozajstnú núdzovú situáciu, niet po nej, jasné, ani stopy.

Pritom u nás doma sa večne niečo kazí, a to najmä vtedy, keď tam s mamou nie sme. Vtedy zazvoní mobil ledva polhodinu po tom, čo sme vytiahli päty z domu. Moji starí rodičia, ktorí tiež bývajú u nás, majú totiž talent na také nehody. Buď sa babka vymkne, praskne nám stúpačka, alebo môjmu nevrlému dedovi nervy, pretože sa rozčuľuje nad babkou alebo nad prasknutými rúrami. U nás doma sa jednoducho stále niečo deje.

Ale dnes večer – nič.

Široko-ďaleko žiadna katastrofa.

Dokelu.

Jedno z Miminých prekvapení totiž spočívalo v tom, že mame aj mne našla dokonalých partnerov na svadbu. Preto presedela nad zoznamom hostí a zasadacím poriadkom celé hodiny, až dokým nevytvorila podľa nej ideálne obsadené single stoly, ktoré stáli, ako inak, ďalej od všetkých ostatných. Ďalej od mladomanželského stola aj tanečného parketu s kapelou, aby hostia nezachytili nič zo zábavy a museli sa medzi sebou celý čas rozprávať – a ešte k tomu spomedzi všetkých čakať najdlhšie na jedlo.

Za prvým single stolom sedeli štyria dôchodcovia, dvaja páni a dve dámy, ktorí na prvý pohľad nemali problém s nevestiným plánom a celý čas sa veselo rozprávali. No keď som trochu zaostřila, všimla som si, že rozprávajú všetci naraz, očividne každý sám pre seba, no nezdalo sa, že by to niekomu z nich prekážalo. Zrejme to bolo dokonca príjemnejšie, ako keby sa museli rozprávať spolu.

Pri vedľajšom stole sedel starosta Laslo Müllerbeck-Albarese s tromi kolegyňami z Miminej práce, slobodnými a nesmierne atraktívnymi. Vždy keď som sa na nich pozrela, buď sa nahlas smiali, alebo otvárali ďalšiu fľašu vína, alebo robili oboje naraz, čo som im celkom závidela. Nie to víno, ale že tu bolo očividne zopár ľudí, ktorí si aj napriek zákernej manipulácii zo strany nevesty užívali príjemný večer. Tie tri baby celý čas veselo krákorili jedna cez druhú, a keďže starosta má korene v Taliansku, veselosť má v krvi. (Jeho skutočné meno vlastne nikto nepoužíva, pretože všetci obyvatelia nášho mesta sa zhodli na tom, že také hrozné meno sa takému príťažlivému mužovi vôbec nehodí. Preto ho všetci volajú iba *starosta*.) Rovnako ako tie tri dámy aj on vyzeral v dobrej nálade napriek zmanipulovanému zasadaciemu poriadku.

Na rozdiel od nás. S mamou sme totiž sedeli za jedným stolom s istým Albertom a jeho synom Albertom juniorom. (Mimi – takisto veľká fanúšička anglickej histórie – sa domnievala, že bude nesmierne vtipné,

keď nás dá dohromady s dvojicou otec-syn, a to najmä mňa, Victoriu, s nejakým Albertom. Victoria a Albert, ako niekdajšia anglická kráľovná a jej manžel. Asi si cvrknem od smiechu.)

Na druhej strane, tí dvaja Albertovia boli Miminou dohadzovačskou taktikou viac než nadšení – aj to bolo slabé slovo. S mamou sme zrejme boli presne tie ženy, na ktoré čakali celý život, a preto sa od nás od prvej chvíle nepohli ani na centimeter.

Albert senior mohol mať okolo päťdesiatky, nemal takmer žiadne vlasy, no vynahrádzal to bohatou zásobou zlých vtipov. Do mojej mamy sa očividne zbláznil. Skúšal všetko možné, aby si ju omotal okolo svojho tučného prsta pripomínajúceho klobásu. Lepil sa na ňu ako ocmúľaný bonbón a tľapkal ju po pleci zakaždým, keď mu pripadalo niečo z jej rozprávania vtipné (a jemu vlastne bolo stále čosi vtipné). Keď si všimol, že mama sa na to nechytá, klesol dokonca tak hlboko, že jej ukázal svoju mosadznú sponu na bankovky, ktorú zdedil po praujovi (alebo po finančnom poradcovi, kto si to má pamätať).

Už počas servírovania kávy sa s nami podelil o svoj životný príbeh – rozvedený stavebný podnikateľ, o svoj vkus na ženy – pekné brunetky v modrých šatách po kolená so zladeným klobúčikom, a o svoje záľuby – poľovník ako Konrad. (Najneskôr od tej chvíle som v tom mala úplne jasno. Mama v tom mala jasno už dávno predtým, a to už od momentu, keď sa dozvedela,

že jeho syn sa volá rovnako. Okamžite ho odsúdila v domnení, že to bolo asi jediné meno, ktoré dokáže správne napísať.)

Keďže jablko nepadá ďaleko od stromu, aj jeho syn Albert junior bol jednoducho otrasný, hoci nekvákal až tak veľa ako jeho otec. Zato však nepríjemne páchol, približne ako zmes neumytého podpazušia a opraženej cibule. Okrem toho sa špáral v nose, keď si myslel, že ho nikto nevidí, a bezmyšlienkovito si kade-tade utieral svoje úlovky, takže v jeho blízkosti ste si museli dávať pozor na to, čoho sa dotknete.

Bolo mi na vracanie.

A akurát vtedy nám začali nosiť dezert, na ktorý som sa tak veľmi tešila, pretože som mala istotu, že aspoň jeden chod bude bezmäsitý. Nevedela som, či do seba dostanem ešte niečo po tom, čo nám Albert senior do najmenších detailov opísal, ako po poľovačke dôkladne vypitval srnca, ktorého sme dnes mali na tanieri ako hlavné jedlo. Dopadlo to tak, že mama si celý čas pre seba mumlala: „Predsa nebudem jesť Bambiho!“ a obe sme napokon z našich tanierov vyjedli len špecle s brusnicami.

Obsluha nám doniesla na stôl obrovský podnos s jablkovou štrúdlou, k tomu vanilkovú omáčku v porcelánovej kanvičke ozdobenej ornamentmi. No skôr než som sa vôbec stihla načiahnúť a naložiť si, schmatol podnos Albert senior.

„Počkajte, dámy, nechajte to na Alberta!“

Tak sme to teda nechali na Alberta. Nanešťastie sa s podnosom metal ako ryba na suchu, takže vyliat polovicu omáčky, ktorá pristála – ako inak – na mne. A na mojich šatách. A v mojom výstrihu.

„Prepánajána, čo sa to tu deje?“ Ako naschvál okolo nášho stola práve prechádzala Clarissa Cloppenburgová. Neprekvapilo ma to, pri mojom šťastí to ani inak nemohlo byť. Keď sa mám nejako strápníť, tak nech to je pred dostatočne veľkým publikom.

Clarissa je mama mojej spolužiačky Claire, ktorá je tou najotravnejšou babou, akú si dokážete predstaviť – namyslená, povrchná, blondávä a ešte aj riadne domachlená. V podstate by som Cloppenburgovcov prirovnala k miestnym Geissenovcom – sú populárni, nechutne bohatí a často tak trochu trápni. Bývajú v obrovskej vile hneď vedľa golfového ihriska a chce sa s nimi kamarátiť každý, kto má o sebe vysokú mienku. Ani pri najlepšej vôli to nedokážem pochopiť, pretože podľa mňa sú to len arogantní snobi bez zmyslu pre humor.

„Meg, vyzeráš úchvatne, ako vždy!“ Clarissa dala mame vzdušné bozky na líca a začala jej čosi veselo rozprávať, zatiaľ čo ja som sa snažila servítkou vyčistiť tie najhoršie flaky zo svojich šiat. A z dekoltu.

Clarissa sa zastavila uprostred vlastného monológu a ukázala na stôl na druhom konci sály.

„Pozrite sa, aká je tá naša Claire rozkošná!“ Ako keby Claire tušila, že je reč práve o nej, otočila sa na stoličke a škodoradostne sa na mňa zaškerila presne vo chvíli,

keď som si omáčku našla ešte aj vo vlasoch a nenápadne si ju utierala.

„Jej priateľ je veľmi milý mladý muž. No nie sú spolu rozkošní?“

Mám to úplne v paži, ty hlúpa hus. Ak ešte raz povieš slovo rozkošný, zvyšok vanilkovej omáčky pristane na tvojom ksichte. To bude tiež veľmi rozkošné.

Hoci sme jej s mamou neodpovedali, Clarissa bola ako rozbehnutý vlak. „Prídete na našu skromnú narodeninovú oslavu, všakže?“

„Samozrejme, ako každý rok. To si predsa nedáme ujsť.“ Mama nahodila široký úsmev a poriadne si od-pila vína. A znova. Až kým nebol pohár úplne prázdny.

„A nezabudnite – pozvanie platí vždy pre dvojicu.“ Clarissa žmurkla na Albertov, ktorí sa ihneď hlúpo zaškľabili. No to nám ešte chýbalo! Radšej ostanem doma, než by som sa mala dobrovoľne ešte raz stretnúť s tými dvomi trkvasmi.

„Ospravedlňte ma,“ zahundrala som a zdupkala od nášho otrasného stola. Sorry, mami, ale Clarissa plus obaja Albertovia plus vanilková omáčka vo vlasoch je na mňa trochu priveľa.

Kiežby tu bola moja najlepšia kamarátka Pauline! Tá by ma rozosmiala aj v tejto situácii a hlúpeho Alberta juniora by odpálila jednou vetou. Mala som smolu, pretože dnes jej stará mama oslavuje sedemdesiate narodeniny, preto so mnou nemohla ísť, takže všetko zostalo iba na mne. Cestou k toaletám som sa cítila ako zbitý pes.

Trvalo mi doslova celú večnosť, kým som sa dala ako-tak do poriadku. Jasné, že na toalety vošla naša rozkošná Claire práve vo chvíli, keď som si sušila mokré flaky na šatách pod sušičom rúk, prehnutá ako pri limbo tanci. Čo asi vyzeralo dosť hlúpo.

„Ale, ale, zase si sa pokyckala ako trojročné decko? Alebo sa schovávaš pred svojím novým čitateľom?“ zachichotala sa Claire a striedavo hádzala na svoj odraz v zrkadle koketné a na mňa posmešné pohľady. To nedokázal len tak hocikto.

„Bolo mi ťažko od žalúdka,“ zamumlala som neoriginálne. Za ten deň som úplne prišla o svoju spontánnosť. Cítila som sa krehká ako odporne linecké koláčiky od babky.

Claire si medzitým vytiahla zo svojej pozoruhodne malej kabelky pozoruhodne veľký rúž a ako v spomalenom filme si začala maľovať pery na kriklavo červeno.

„To máš z toho, že ješ mäso. Akože, musím povedať, že pre mňa ako vegetariánku bol dnešok riadny zabe-rák – to menu bolo otrasné!“

Achjaj, a pre mňa mal byť dnešok akože skvelý, či čo? Krava sprostá.

„Nemala si jesť mäso.“

„Veď som ho ani nejedla. Dala som si len zeleninový polievku a kúsok jahodového koláča na recepcii,“ vyhlásila a zošpúlila pery.

Ajajaj. Tu som si z nej musela trochu vystreliť.

„Tá polievka bola z mäsového vývaru. A na jahodovom koláči bola želatínová poleva. Veď predsa vieš, že želatína sa vyrába z hovädzích kostí.“

„Klameš!“ oborila sa na mňa a šmarila rúž späť do kabelky.

„Prečo by som mala?“ Spustila som sa na rozheganný stolček, na ktorom obyčajne sedáva hajzelbaba. Život dnes ku mne nebol veľmi prívetivý a chvíľu som sa pohrávala s myšlienkou, že tu ostanem iba tak sedieť, až kým sa tento hrozný deň neskončí.

Claire očividne také problémy nemala.

„Musím už ísť. Čaká na mňa môj priateľ.“ Slovo priateľ vyslovila tak afektovane, že by som jej najradšej hodila do hlavy malú miskú na mydlo, kde sa nechávali drobné.

S posledným zlomyseľným úškľabkom na kriklavo červených perách a na vysokých podpätkoch, bohužiaľ, veľmi elegantne vyplávala von z dverí.

Rozkošné.

Ešte pár minút som sa tam motala, zdĺhavo som si umývala ruky a uhládzala vlasy, čo mi už bolo úplne nafigu. Vzápätí ma začali trápiť výčitky svedomia, že som tam mamu nechala tak dlho s tými dvoma – s neokrôchancom a so smradochom –, až som sa nakoniec dobrovoľne nasilu musela vrátiť.

No prv než som sa stihla pretlačiť pomedzi ostatné stoly (nahovárala som si to, alebo sa na mňa ľudia po-

zerali so súcitom?), nepozorovane ma zozadu za ramednú chytila Mimi.

„Zlatko, ideš ako na zavolanie! Bude sa hádzať svadobná kytica,“ zvolala a postrčila ma do davu na tanečnom parkete. Už tam stála aj mama s chabým úsmevom a ani nie o desať krokov ďalej postávali Albertovia s plamienkami v očiach.

Bolo to naozaj čoraz horšie. Neďaleko nás som si všimla Claire, ktorá sa na mňa povýsenecky zašklábila a okato chytila za ruku svojho priateľa, ktorý pri nej stál bez pohnutia.

Teraz som spoznala už aj jeho. Bol to ten nový chalan z vyššieho ročníka, Konstantin neviemaký. Odkedy sa sem minulý rok presťahoval, je doňho zabuchnutá polovica dievčat na našej škole. Druhá polovica sa zabuchla do jeho najlepšieho kamaráta Nikolasa. Ten je z polovice Grék, má hnedé oči ako gombičky a vďaka nim vyzerá rozkošne a neškodne ako plyšový medvedík – čo je vraj dosť zavádzajúce.

S Pauline sme nepatrili ani do jedného z tých táborov. Tí dvaja sa nám vôbec nepáčili. Pauline sa v zásade nepáčil nikto a ja som bola toho názoru, že na škole je niekto ešte omnoho lepší. (Volá sa David. Snívam o ňom s otvorenými očami. Hoci aj on je v Konstantinovej bande, je oveľa viac cool ako Konstantin s Nikolasom dokopy.)

To, že Konstantin chodil práve s Claire – a dokonca s ňou bol aj na svadbe –, ho diskvalifikovalo v očiach

každého normálneho dievčaťa, až kým nezmaturuje, minimálne. Pretože Claire je – čo dodať, jednoducho Claire.

Úprimne? Podľa toho, ako sa práve tváril, asi nebol ktovieako bystrý. Claire doňho v jednom kuse čosi húdla, každú chvíľu sa chichotala a koketne si prehadzovala vlasy cez plecia – predvádzala tam celú svoju estrádu, no Konstantin nanajvýš jemne nadvihol kútik úst alebo prikývol, inak sa ani nepohol. Ktovie, možno má pokazené zuby, a preto sa nechce smiať. Na našej škole totiž nepoznám jediného chalana, ktorý by bol imúnny proti Clairinmu flirtovaniu. Tam bude pes zakopaný. Pri problémoch so zubami človeku nepomôže ani štýlový tmavý oblek alebo navonok príťažlivý výzor. Chcem tým povedať, že nemá dôvod niečo si nahovárať len preto, že je vysoký, vyšportovaný a že má rovnomerné, výrazné črty tváre s tými jeho hustými gaštanovohnedými vlasmi, ktoré mu nenútene padajú do očí.

Kapela zahrála krátku fanfáru, čo ma priviedlo späť do krutej reality. Mimi schmatla mikrofón a už bola vo svojom živle.

„Milí svadobčania, máme tu zlatý klinec večera – hádzanie svadobnej kytice! Poprosím všetky slobodné dámy, aby prišli na parket!“

V tej chvíli som mamu obdivovala ešte väčšmi. Nestratila ani štipku zo svojho kráľovského vystupovania a aj napriek celému mizernému dňu bola nádherná.

Ešte aj klobúk jej stále perfektne držal. Vôbec sa nečudujem, že Albert za ňou opäť začal takmer slintať.

Čo priviedlo otca k tomu, že ju opustil, keď som bola ešte malá, mi vždy bolo nevysvetliteľnou záhadou. A tak to aj určite ostane, pretože pre mamu, otca aj mojich starých rodičov je táto téma jedno veľké tabu – odmietali sa o tom baviť.

S nami bola na parkete len hŕstka dievčat. Dve z nich už mali po sedemdesiatke a tri nemali ani desať rokov, čo bolo pre mňa aj mamu ešte ponižujúcejšie, ako si viete predstaviť.

Po sliapkach, čo sedeli pri stole so starostom, nebolo ani stopy. Asi zdúchli vo štvorici a užívali si súkromnú oslavu niekde inde.

„Naschvál ju nebudem chytať,“ pošepla mi mama a demonštratívne si za chrbtom prekrížila ruky.

Úplne som ju chápala – tú debilnú svadobnú kyticu som nechcela ani ja. Chcela som sa jedine zdekoovať domov.

„Len čo sa otočí, aby za seba hodila tú diabolskú vec, vypadneme odtiaľto, platí?“ zasyčala a z posledných síl sa pokúsila roztriahnuť pery do úsmevu.

„Ale, mami, to nám Mimi predsa neodpustí!“

„Ani ja jej nikdy neodpustím, čo nám dnes vyviedla.“
Hm, niečo pravdy na tom bolo.

Nuž, skúste si tipnúť: čo horšie a trápnejšie než chytiť kyticu sa mohlo našej Vicky stať?

Správne.

Dostať kyticou v plnej rýchlosti rovno do hlavy.

Pochopiteľne to medzi všetkými svadobčanmi vyvolalo hurónsky smiech na môj účet. Už som fakt nemohla klesnúť hlbšie.

„Podme tancovať!“ zvýskla Mimi a zatiaľ čo všetci okolo mňa burácali a tlačili ma na tanečný parket, ja som sa len chcela prepadnúť pod zem a už nikdy, nikdy stade nevyliezť.